វគ្គ III

នៅប៊ូរ៉ូ

- រ៉ុន!- ហេរីនិយាយទាំងដង្ហក់ ដោយលបៗទៅបង្អួច ហើយរុញបង្អួចឡើង អញ្ចឹងពួកគេអាចនិយាយគ្នាតាមរបារបាន។ - រ៉ុន... តើឯង...ហើយចុះនេះ...?

មាត់របស់ហេរីចំហផ្លូងចំពោះទិដ្ឋភាពស្លែងៗនៅចំពោះមុខវា។ រ៉ុនកំពុងតែផ្អែកចេញពីបង្អួចខាងក្រោយនៃឡានពណ៌ខៀវលាយបៃតងដ៏កញ្ចាស់មួយគ្រឿង ដែលត្រូវបានចតនៅក្នុងវេហាស៍។ អ្នកដែលសើចស្ញេញដាក់ហេរីគឺហ្វ្រេដ និងចច ដែលត្រូវជាបងប្រុសភ្លោះរបស់រ៉ុន។

- មិនអីទេរឺ ហេរី?

- តើមានរឿងអ្វីកើតឡើង?- រ៉ុនបាននិយាយ។ - ហេតុអ្វីបានជាឯងមិនឆ្លើយតបនឹងសំបុត្ររបស់ខ្ញុំ? ខ្ញុំបានស្នើសុំឲ្យឯងមកនៅផ្ទះខ្ញុំអស់ដប់ពីរដងទៅហើយ ហើយបន្ទាប់មកលោកប៉ាខ្ញុំក៏មកផ្ទះ ហើយនិយាយថាឯងទទួលបាននូវការព្រមានជាផ្លូវការមួយដោយសារការប្រើប្រាស់វេទមន្តនៅមុខពួកលោកិយ...

- នោះមិនមែនខ្ញុំទេ...ហើយគាត់ដឹងយ៉ាងម៉េចទៅ?

- គាត់ធ្វើការឲ្យក្រសួង- រ៉ុនបានស្រដី។ - ឯងដឹងហើយថាគេមិនឲ្យយើងប្រើវេទមន្តនៅក្រៅសាលានោះទេ...

- ឯងដូចរាងមានគ្រាន់បើដែរហើយតើ- ហេរីបានស្រដី ដោយសម្លឹងមើលឡានដែលកំពុងអណ្តែត។

- អូ នេះគេមិនរាប់ថាមាននោះទេ- រ៉ុនបាននិយាយ។ - ពួកយើងគ្រាន់តែខ្ចីវាមកទេ វាជារបស់ប៉ាខ្ញុំ យើងមិនបានដាក់វេទមន្តលើវានោះទេ។ ប៉ុន្តែការប្រើវេទមន្តនៅពីមុខពួកលោកិយទាំងនោះដែលឯងរស់នៅជាមួយ...

- ខ្ញុំបានប្រាប់ឯងហើយ ខ្ញុំមិនបានធ្វើទេ...រឿងហ្នឹងវាវែងឆ្ងាយណាស់។ មើលចុះ តើឯងអាចពន្យល់ដល់ពួកគេនៅឯសាលាហុកវ៉ាតថាគ្រួសារឌើស្លីបានចាក់សោឃុំខ្ញុំទុក ហើយមិនអនុញ្ញាតឲ្យខ្ញុំត្រលប់ទៅវិញ ហើយច្បាស់ណាស់ខ្ញុំមិនអាចប្រើវេទមន្តដើម្បីរំដោះខ្លួនចេញបានទេ ពីព្រោះថាក្រសួងនឹងគិតថានោះគឺជាវេទមន្តទីពីរដែលខ្ញុំបានប្រើក្នុងរយៈពេលបីថ្ងៃនេះ អញ្ចឹង...

- កុំនិយាយពាសវាលពាសកាលពេក- រ៉ុនពោលកាត់ - យើងមកយកឯងទៅនៅផ្ទះជាមួយពួកយើងហើយ។

- ប៉ុន្តែឯងក៏មិនអាចប្រើវេទមន្តរំដោះខ្ញុំចេញបានដែរ...

- យើងមិនចាំបាច់នោះទេ- រ៉ុនបានស្រដី ដោយញោចក្បាលរបស់វាទៅកៅអីខាងមុខ ហើយសើចស្ងេញ។ - ឯងភ្លេចថាខ្ញុំនាំអ្នកណាមកហើយរឺ។

- ចងអានោះជុំវិញរបារទៅ- ហ្វ្រេដបាននិយាយ ដោយគ្រវែងចុងខ្សែពួរទៅឲ្យហេរី។

- ប្រសិនបើគ្រួសារឌើស្លីភ្ញាក់ឡើងនោះ ខ្ញុំច្បាស់ជាស្លាប់ហើយ- ហេរីបានស្រដី ខណៈពេលដែលវាចងខ្សែពួរយ៉ាងតឹងជុំវិញរបារមួយ ហើយហ្វ្រេដក៏ដំឡើងល្បឿនឡាន។

- កុំបារម្ភអី- ហ្វ្រេដបាននិយាយ - ហើយឈរថយក្រោយបន្តិចទៅ។

ហេរីបានរំកិលខ្លួនទៅក្រោយក្នុងទីងងឹត ឈរជិតហ៊ីដវីក។ ហ៊ីដវីកហាក់ដូចជាដឹងថារឿងនេះវាសំខាន់យ៉ាងណា ហើយនៅស្ងៀមមិនកំរើក។ ឡាននោះបានបង្កើនល្បឿនកាន់តែខ្លាំងឡើងៗ ហើយភ្លាមនោះ ជាមួយនឹងសម្លេងគ្រូបៗ របារត្រូវបានទាញចេញយ៉ាងស្អាតពីបង្អួចខណៈពេលដែល ហ្វ្រេដ បើកឡើងត្រង់ទៅក្នុងអាកាស...ហេរី បានរត់ត្រលប់មកបង្អួចវិញដើម្បីមើលរបារនៅរយើងរយោងពីរបីហ្វិតពីលើដី។ ដោយដង្ហក់ រ៉ុនបានលើករបារនោះមកទុកក្នុងឡាន។ ហេរីផ្ទៀងត្រចៀកស្តាប់យ៉ាងព្រួយបារម្ភ ប៉ុន្តែគ្មានសម្លេងពីបន្ទប់ដេករបស់គ្រួសារឌើស្លីនោះទេ។

នៅពេលដែលរបារស្ថិតនៅកន្លែងអង្គុយខាងក្រោយយ៉ាងមានសុវត្ថិភាពជាមួយនឹងរ៉ុនហើយ ហ្វ្រេដបានថយឡានឲ្យបានជិតនឹងបង្អួចរបស់ហេរីតាមដែលអាចធ្វើបាន។

- ចូលមកក្នុងមក- រ៉ុនបានស្រដី។

- ប៉ុន្តែវត្ថុប្រើប្រាស់នៅសាលាហុកវ៉ាតរបស់ខ្ញុំ...ចង្កឹះវេទមន្តរបស់ខ្ញុំ...អំបោសរបស់ខ្ញុំ...

- តើទុកនៅឯណា?

- ជាប់សោនៅក្នុងបន្ទប់ក្រោមជណ្តើរឯនោះ ហើយខ្ញុំមិនអាចចេញពីបន្ទប់នេះបានទេ...

- គ្មានបញ្ហាទេ- ចចបាននិយាយពីកៅអីអង្គុយអ្នកដំណើរខាងមុខ។ - សុំផ្លូវមួយ ហេរី។

ហ្វ្រេដ និងចចបានឡើងតាមបង្អួចទៅក្នុងបន្ទប់របស់ហេរីយ៉ាងប្រុងប្រយ័ត្ន។ រឿងប៉ុណ្ណឹងៗទុកចិត្តពួកគេចុះ ហេរីបានគិតខណៈពេលដែលចចយកដង្កៀបសក់ធម្មតាមួយពីក្នុងហោប៉ៅរបស់វា ហើយចាប់ផ្តើមកាន់មេសោ។

- វេទគូជាច្រើនគិតថាវាខ្ជះខ្ជាយពេលវេលា ក្នុងការស្វែងយល់ពីល្បិចពួកលោកិយរបៀបៗនេះ- ហ្វ្រេដបានស្រដី - ប៉ុន្តែយើងមានអារម្មណ៍ថាជំនាញរបស់ពួកគេមានតម្លៃនឹងគួរតែស្វែងយល់ ទោះបីជាយឺតបន្តិចមែន។

មានសម្លេងក្រិកមួយ ហើយទ្វារក៏របើកឡើង។

- អញ្ចឹង...យើងនឹងទៅយកវ៉ាលីសរបស់ឯង...ឯងយកអ្វីៗដែលឯងត្រូវការពីបន្ទប់របស់ឯង ហើយប្រគល់វាទៅរ៉ុនទៅ- ចចបានខ្សឹប។

- ប្រយ័ត្នជើងកាំជណ្តើរផង វាឮសូរក្រេតក្រតៗ- ហេរីបានខ្សឹបដាក់វិញ ខណៈពេលដែលកូនភ្លោះទាំងពីរបាត់ខ្លួននៅលើក្បាលជណ្តើរដែលងងឹតសូន្យសុង។

ហេរីរត់ឆ្លេឆ្លាពេញបន្ទប់ ប្រមូលរបស់វាដាក់ម្តុំ ហើយយកចេញក្រៅបង្អួចទៅឲ្យរ៉ុន។ បន្ទាប់មកវាបានទៅជួយហ្វ្រេដ និងចចលើកវ៉ាលីសរបស់វាឡើងលើជណ្តើរ។ ហេរីបានឮសូរសម្លេងក្អករបស់លោកមាវើរណុន។

ចុងបញ្ចប់ ដោយដង្ហក់ ពួកគេបានទៅដល់ក្បាលជណ្តើរ បន្ទាប់មកក៏យួរវ៉ាលីសនោះកាត់បន្ទប់ហេរីទៅបង្អួចដែលបើកចំហ។ ហ្វ្រេដបានឡើងត្រលប់ទៅក្នុងឡានវិញដើម្បីជួយទាញរ៉ុន ហើយហេរី និងចចជួយរុញពីម្ខាងបន្ទប់ដេក។ វ៉ាលីសនោះរអិលតាមបង្អួចបន្តិចម្តងៗ។ លោកមាវើរណុនបានក្អកម្តងទៀត។

- បន្តិចទៀត- ហ្វ្រេដនិយាយទាំងដង្ហក់ ដែលកំពុងតែទាញពីខាងក្នុងឡាន - រុញមួយទំហឹងទៀតផុតហើយ...

ហេរី និងចចបានគ្រវែងស្មារបស់ពួកគេទល់នឹងវ៉ាលីស ហើយវ៉ាលីសនោះក៏រអិលចេញពីខាងក្រៅបង្អួចទៅក្នុងកៅអីខាងក្រោយឡាន។

- អញ្ចឹងទៅ- ចចបានខ្សឹប។

ប៉ុន្តែខណៈពេលដែលហេរីឡើងលើទ្វារបង្អួច មានសូរងឺតៗច្រេចៗដ៏ខ្លាំងរហ័សមួយមកពីខាងក្រោយវា ពេលនោះសម្លេងដូចផ្គរលាន់របស់លោកមាវើរណុនផ្ទុះមកពីខាងក្រោយ។

- អាទីទុយគំរក់នោះ!

- ខ្ញុំភ្លេចយកហ៊ីដវីកហើយ!

ហេរីបានរត់លឿនស្លេវមកក្នុងបន្ទប់វិញខណៈពេលដែលភ្លើងនៅកាំជណ្តើរបានបើកឡើង។ វាបានកញ្ឆក់យកទ្រុងរបស់ហ៊ីដវីក រត់រ៉ឺងទៅបង្អួច ហើយហុចវាចេញក្រៅឲ្យរ៉ុន។ វាកំពុងតែវារប្រវេប្រវាទៅលើទូខោទ្រនាប់នៅពេលដែលលោកមាវើរណុនដំដៃផាំងៗទៅលើទ្វារដែលមិនបានចាក់សោ...ហើយវាក៏របើកឡើង។

មិនដល់មួយវិនាទីផង លោកមាវើរណុនមកដល់ទ្វារចូលបន្ទប់ទៅហើយ បន្ទាប់មកគាត់ក៏បន្លឺនូវសម្រែកមួយដូចគោឆ្កួតហើយបោះពួយទៅរកហេរី ដោយចាប់វាបានត្រង់កែងជើង។

រ៉ុន ហ្វ្រេដ និងចចបានចាប់ដៃរបស់ហេរី ហើយទាញយ៉ាងខ្លាំងតាមដែលពួកគេអាចធ្វើបាន។

- ពីទូនៀ!- លោកមាវើរណុនបានគ្រហឹម។ - វាកំពុងតែលួចរត់ហើយ! វាកំពុងតែលួចរត់ហើយ!

បងប្អូនត្រកូលវីស្លីបានទាញយ៉ាងខ្លាំង ហើយជើងរបស់ហេរីក៏របូតចេញពីដៃរបស់លោកមាវើរណុន។ ពេលដែលហេរីនៅក្នុងឡាន ហើយបានទាញទ្វារបិទភ្លាម រ៉ុនបានស្រែកថា៖

- ដាក់ជើងរបស់បងឯងចុះទៅ ហ្វ្រេដ!

ហើយឡានបានបើកត្រង់រឹងឆ្ពោះទៅរកព្រះចន្ទ។

ហេរីស្ទើរតែមិនជឿ...វាមានសេរីភាពហើយ។ វាបានបើកកញ្ចក់ឡាន ខ្យល់រាត្រីបក់សក់របស់វារវិចៗ។ វាសម្លឹងមើលទៅដំបូលដែលកំពុងតែរួញតូចនៃមហាវិថីប្រាយវេដដ្រាយ។ លោកមាវើរណុន អ្នកមីងពីទូនៀ និងដាត់លីទាំងអស់គ្នាកំពុងតែតោងរយើងរយោង ដោយស្រឡាំងកាំង ចេញក្រៅបង្អួចរបស់ហេរី។

- ជួបគ្នានៅរដូវក្តៅឆ្នាំក្រោយ!- ហេរីបានស្រែក។

គ្រួសារវីស្លីបានគ្រហឹមដោយអស់សំណើច ហើយហេរីក៏ផ្អែកមកកៅអីអង្គុយរបស់វាវិញ ចូលរួមញញឹមស្ញេញស្ញាញនឹងគេដែរ។

- ឲ្យហ៊ីដវីកចេញទៅក្រៅទៅ- វាបានប្រាប់រ៉ុន - វាអាចហើរពីក្រោយយើងបាន។ វាគ្មានឱកាសដើម្បីត្រដាងស្លាបរបស់វាជាយូរមកហើយ។

ចចបានហុចដង្កៀបសក់ទៅឲ្យរ៉ុន ហើយមួយស្របក់ក្រោយមក ហ៊ីដវីកបានហោះឡើងយ៉ាងរីករាយចេញពីក្រោបង្អួចទៅ ហេរីរសំកាំងនៅម្ខាងពួកគេដូចជាខ្មោចអញ្ចឹង។

- អញ្ចឹង...រឿងវាយ៉ាងម៉េចទៅ ហេរី?- រ៉ុនបានស្រដីទាំងមិនអត់ធ្មត់។ - តើមានរឿងអីកើតឡើង?-

ហេរីបានប្រាប់ពួកគេពីរឿងរបស់ដុបប៊ីទាំងអស់ ព្រមទាំងការដាស់តឿនដែលវាបានផ្តល់មកឲ្យហេរី ហើយនិងមហន្តរាយនៃពូឌិញដំណាប់ស្វាយ។ មានភាពស្ងៀមស្ងាត់ដោយស្រទ្បាំងកាំងដ៏យូរមួយនៅពេលដែលវាបានបញ្ចប់។

- ពិតជាគួរឲ្យសង្ស័យមែន- ហ្វ្រេដបានស្រដីចុងក្រោយ។

- ប្រាកដជាការប្រើល្បិចហើយ- ចចបានយល់ស្របតាម។ - អញ្ចឹងវាថែមទាំងមិនប្រាប់ឯងថាតើនរណារៀបចំនូវរឿងទាំងអស់នេះទេរឺ?

- ខ្ញុំមិនគិតថាវាអាចនិយាយបាននោះទេ- ហេរីបាននិយាយ។ - ខ្ញុំបានប្រាប់ឯងហើយ រាល់ពេលដែលវាជិតភ្លាត់មាត់និយាយរឿងអ្វីមួយនោះ វាក៏ចាប់ផ្តើមបោកក្បាលរបស់វាទៅនឹងជញ្ជាំងភ្លាម។

វាបានឃើញហ្វ្រេដ និងចចសម្លឹងមើលមុខគ្នាទៅវិញទៅមក។

- ស្អីគេ ឯងគិតថាវាកំពុងតែកុហកខ្ញុំរឺ?- ហេរីបានស្រដី។

- អញ្ចេះវិញ- ហ្វ្រេដបាននិយាយ - សាកគិតតាមវិធីនេះមើល...ម្រេញគង្វាលប្រចាំផ្ទះមានថាមពលវេទមន្តផ្ទាល់ខ្លួនរបស់ពួកគេ ប៉ុន្តែជាធម្មតាវាមិនអាចប្រើប្រាស់វេទមន្តបានដោយគ្មានការអនុញ្ញាតពីម្ចាស់របស់វាឡើយ។ ខ្ញុំគិតថាដុបប៊ីចំនាស់នោះត្រូវគេបញ្ជូនមកដើម្បីឃាត់ឃាំងឯងមិនឲ្យត្រលប់ទៅសាលាហុកវ៉ាតវិញ។ ជាគំនិតកំប្លែងរបស់នរណាម្នាក់។ តើឯងមានគិតឃើញថាមាននរណាម្នាក់នៅសាលាច្រណែននឹងឯងដែររឺទេ?

- មាន-ហេរី និងរ៉ុនស្រដីព្រមៗគ្នា ភ្លាមមួយរំពេច។

- ដ្រាកូ មេលហ្វ័យ- ហេរីបានពន្យល់។ - វាស្អប់ខ្ញុំ។

- ដ្រាកូ មេលហ្វ័យរឺ?- ចចបាននិយាយ ដោយបែរជុំវិញ។ - កុំប្រាប់ថាជាកូនប្រុសរបស់លូស៊ីស មេលហ្វ័យណ៎ា?

- ប្រាកដជាមែនហើយ វាមិនមែនជាឈ្មោះធម្មតានោះទេ មែនទេ?- ហេរីបានស្រដី។ - ហេតុអ្វី?

- ខ្ញុំបានឮប៉ានិយាយពីគាត់- ចចបាននិយាយ។ - គាត់គឺជាអ្នកគាំទ្រដ៏ធំមួយរបស់អ្នកដែលឯងស្គាល់។

- ហើយនៅពេលដែលអ្នកដែលឯងស្គាល់បានបាត់ខ្លួនទៅ- ហ្វ្រេដបានស្រដី ដោយងើតមករកហេរី - លូស៊ីស មេលហ្វ័លបានត្រលប់មកវិញដោយនិយាយថាគាត់គ្មានពាក់ព័ន្ធនឹងរឿងហ្នឹងនោះទេ។ ភូតទាំងស្រុង ... ប៉ាខ្ញុំបានដឹងតាំងពីយូរមកហើយថាគាត់ចូលដៃជើងជាមួយអ្នកដែលឯងស្គាល់។

ហេរីធ្លាប់បានឮពីពាក្យចចាមអារ៉ាមអំពីគ្រួសាររបស់មេលហ្វ័យទាំងនេះពីមុនមកដែរ ហើយពួកគេមិនធ្វើឲ្យវាភ្ញាក់ផ្អើលអ្វីបន្តិចសោះ។ បើប្រៀបធៀបនឹង ដ្រាកូ មេលហ្វ័យ ដាត់លី ឌើស្លីមើលទៅដូចជាក្មេងប្រុសដែលមានសុភវិនិច្ឆ័យ ចេះពិចារណាវែងឆ្ងាយ និងមានសន្តានចិត្តល្អជាងផង។

- ខ្ញុំមិនដឹងថាតើគ្រួសារមេលហ្វ័យមានម្រេញគង្វាលរឺក៏អត់នោះទេ...- ហេរីបាននិយាយ។

- អ្នកណាក៏ដោយដែលមានសត្វប្រភេទនេះនឹងក្លាយជាគ្រួសារវេទគូដ៏ចំនាស់មួយ ហើយពួកគេនឹងមានស្តុកស្តម្ភ- ហ្វ្រេដបានស្រដី។

- មែនហើយ ម៉ាក់ខ្ញុំតែងតែប្រាថ្នាថាយើងមានម្រេញគង្វាលប្រចាំផ្ទះមួយដើម្បីធ្វើការអ៊ុតខោអាវ- ចចបាននិយាយ។ -ប៉ុន្តែអ្វីដែលយើងមានឲ្យពិតប្រាកដនោះ គឺជាខ្មោចកញ្ជាស់ដ៏អាក្រក់នៅក្នុងស្ដាក ហើយនិងមនុស្សកន្លើនៅពេញសួនច្បារ។ ម្រេញគង្វាលប្រចាំផ្ទះនាំចូលមកនូវលាភសំណាង គេហដ្ឋានស្ដុកស្ដម្ភ ហើយនិងប្រាសាទ ព្រមទាំងគ្រឿងមង្គលផ្សេងៗទៀត ចំនែកឯងវិញច្បាស់ជាចាប់មិនបានមួយឡើយនៅក្នុងផ្ទះរបស់ពួកយើង...

ហេរីនៅស្ងៀម។ បើគិតឲ្យសព្វៗទៅ ជាធម្មតា ដ្រាកូ មេលហ្វ័យ មានរបស់ល្អលើសគេគ្រប់យ៉ាង អញ្ចឹងគ្រួសាររបស់វាច្បាស់ជាកំពុងតែរមៀលលើគំនរមាសវេទគួហើយ។ ឥឡូវ វាស្រមៃដល់ មេលហ្វ័យ កំពុងតែដើរពើងទ្រូងនៅជុំវិញគេហដ្ឋានស្ដុកស្ដម្ភដ៏ធំស្កឹមស្កៃមួយ។ ការបញ្ជូនអ្នកបម្រើក្នុងគ្រួសារមកបញ្ឈប់ហេរីមិនឲ្យត្រលប់ទៅសាលាហុកវ៉ាតស្ដាប់ទៅក៏ដូចជាប្រភេទនៃរឿងដែលមេលហ្វ័យនឹងធ្វើនោះដែរ។ តើហេរីភ្លើភ្លើរីទៅជឿដុបប៊ីទាំងស្រុងនោះ?

- និយាយអញ្ចឹង យើងរីករាយណាស់ដែលបានមកយកឯង- រ៉ុនបាននិយាយ។ - ខ្ញុំពិតជាព្រួយបារម្ភខ្លាំងណាស់នៅពេលដែលមិនឃើញឯងឆ្លើយតបសំបុត្ររបស់ខ្ញុំ។ មុនដំបូង ខ្ញុំគិតថាវាជាកំហុសរបស់អេរ៉ូល...

- តើនរណាគេអេរ៉ូល?

- ជាទីទុយរបស់យើង។ វាបុរាណណាស់។ មិនមែនត្រឹមតែជាលើកទីមួយទេដែលវាដួលសន្លប់នៅពេលធ្វើការចែកចាយនោះ។ អញ្ចឹង បន្ទាប់មកខ្ញុំក៏សាកល្បងខ្ចីហឺមែស...

- នរណាគេ?

- ទីទុយដែលម៉ាក់ និងប៉ាទិញឲ្យពៀរស៊ីនៅពេលដែលគេប្រគល់តំណែងជាប្រធានឲ្យគាត់- ហ្វ្រេដបានស្រដីមកពីខាងមុខ។

- ប៉ុន្តែពៀរស៊ីមិនព្រមឲ្យវាមកខ្ញុំខ្ចីនោះទេ- រ៉ុនបាននិយាយ។ -ដោយយកលេសថាគាត់ត្រូវការវា។

- ពៀរស៊ីពិតជាសំដែងអាកប្បកិរិយាប្លែកៗណាស់នៅរដូវក្ដៅនេះ- ចចបានស្រដី ដោយចងចិញ្ចើម។ - ហើយគាត់បានផ្ញើសំបុត្រជាច្រើន ហើយចំនាយពេលមួយគំនរបិទទ្វារនៅក្នុងបន្ទប់របស់គាត់...ខ្ញុំចង់មានន័យថា គាត់ច្បាស់ជានៅក្នុងបន្ទប់ចំនាយពេលដុសខាត់ផ្លាកសញ្ញាប្រធានសិស្សហើយមើលទៅ...ឯងទៅទិសខាងលិចឆ្វាយពេកហើយ ហ្វ្រេដ- វាបានបន្ថែម ដោយចង្អុលទៅត្រីវិស័យមួយនៅលើប៉ាណូនាឡិកា។ ហ្វ្រេដក៏កាច់ចង្កូចឡាន។

- អញ្ចឹង តើប៉ារបស់ឯងដឹងថាឯងយកឡានមកដែររឺទេ?- ហេរីបាននិយាយ ដោយរកនឹកមើលចម្លើយ។

- អឺ ទេ- រ៉ុនបានស្រដី - គាត់ត្រូវធ្វើការនៅយប់នេះ។ ជាឱកាសល្អ យើងនឹងអាចយកវាទៅទុកក្នុងយានដ្ឋានវិញបានដោយមិនឲ្យម៉ាក់ដឹងថាពួកយើងបានបង្ហោះវានោះទេ។

- និយាយអញ្ចឹង តើប៉ារបស់ឯងធ្វើការអ្វីដែរនៅក្រសួងវេទមន្តនោះ?

- គាត់ធ្វើការនៅក្នុងអគារដែលគួរឲ្យធុញទ្រាន់ជាទីបំផុត- រ៉ុនបាននិយាយ។ - ការិយាល័យផ្នែកការប្រើប្រាស់មិនត្រឹមត្រូវនៃឧបករណ៍ពួកលោកិយ។

- ស្អីគេ?

- ការងារក្នុងផ្នែកហ្នឹងគឺ គេដាក់វេទមន្តលើរបស់ដែលបង្កើតឡើងដោយពួកលោកិយ ឯងដឹងទេ ក្នុងករណីដែលពួកគេឈប់នៅក្នុងហាងរឺផ្ទះពួកលោកិយតទៅទៀត។ ដូចជា កាលពីឆ្នាំមុន មេធ្មប់ដ៏ចំនាស់ម្នាក់បានស្លាប់ ហើយប្រដាប់ចាក់តែរបស់

គាត់ត្រូវបានលក់ទៅហាងលក់វត្ថុបុរាណមួយ។ ស្ត្រីលោកិយម្នាក់នេះបានទិញវា យកវាទៅផ្ទះ ហើយសាកល្បងប្រើប៉ាន់តែនោះបំរើតែឲ្យមិត្តភក្តិរបស់នាង។ វាគឺជាសុបិនអាក្រក់មួយ...ប៉ាខ្ញុំត្រូវធ្វើការហួសម៉ោងអស់ជាច្រើនសប្តាហ៍ឯណោះ។

- តើមានរឿងអ្វីកើតឡើង?

- ប៉ាន់តែនោះស្រាប់តែឆ្កួត ហើយបាញ់ទឹកតែពុះពេញទីកន្លែង ហើយបុរសម្នាក់បានមកមន្ទីរពេទ្យដោយមានដង្កៀបចាប់ស្ករកីតភ្ជាប់នឹងច្រមុះរបស់គាត់។ ប៉ាទៅជាឆ្កួតអស់ហើយ មានតែគាត់ និងគ្រូមន្តអាគមចំនាស់ម្នាក់ដែលហៅថាភើឃីនប៉ុណ្ណោះនៅក្នុងការិយាល័យ ហើយពួកគេត្រូវតែប្រើសិល្ប៍កំទេចការចងចាំ និងអាគមគ្រប់ប្រភេទទាំងអស់ដើម្បីបិទបាំងរឿងទាំងអស់នេះ...

- ប៉ុន្តែប៉ារបស់ឯង...ឡាននេះ...

ហ្វ្រេដបានសើច។ - មែនហើយ ប៉ាខ្ញុំឆ្កួតអំពីអ្វីៗគ្រប់យ៉ាងរបស់ពួកលោកិយ ផ្ទើររបស់យើងសុទ្ធតែពេញទៅដោយរបស់របរពួកលោកិយទាំងអស់។ គាត់យកវាទៅដាក់ដាច់ពីគ្នា ដាក់វេទមន្តលើវា ហើយដាក់វាចូលគ្នាម្តងទៀត។ ប្រសិនបើគាត់ចូលលុកលុយផ្ទះរបស់ពួកយើង គាត់នឹងត្រូវតែឃុំឃាំងខ្លួនឯង។ វាធ្វើឲ្យម៉ាក់ខ្ញុំឆ្កួតអស់ហើយ។

- នោះហើយជាផ្លូវធំ- ចចបានស្រដី ដោយសម្លឹងមើលចុះទៅក្រោមតាមបង្អួចឡានខាងមុខ។ - យើងនឹងទៅដល់ទីនោះនៅពេលដប់នាទីទៀត...ហេងវិញ វាចាប់ផ្តើមមានពន្លឺហើយ...

ពន្លឺសន្ទៅពណ៌ផ្កាឈូកព្រាងៗមួយបានលេចឡើងតាមជើងមេឃទៅទិសខាងកើត។

ហ្វ្រេដបន្ទាបឡានឲ្យកាន់តែទាបឡើង ហើយហេរីបានឃើញវាលស្រែចំការដ៏ងងឹតមួយ និងគុម្ពឈើជាច្រើន។

- យើងចេញឆ្ងាយពីភូមិបន្តិចហើយ- ចចបាននិយាយ។ - អតធើរី មហារិចី ខាច់ប៉ូល...

ឡានហោះកាន់តែទាបទៅៗ។ គែមព្រះទិវ័នពណ៌ក្រហមដ៏ល្អមួយឥលូវកំពុងតែបញ្ចេញពន្លឺកាត់តាមដើមឈើ។

- ចុះចតហើយ!- ហ្វ្រេដបានស្រដី ខណៈពេលដែល ពួកគេបានបុកទៅនឹងដី ជាមួយនឹងការទង្គិចយ៉ាងស្រាលមួយ ។ ពួកគេបានចុះចតជាប់ទៅនឹងយានដ្ឋានកញ្ចាស់នៅក្នុងធ្លាតូចមួយ ហើយហេរីបានមើលចេញទៅក្រៅជាលើកដំបូងឯផ្ទះរបស់រ៉ុន។

ផ្ទះនោះមើលទៅដូចធ្លាប់ជាទ្រុងជ្រូកធ្វើពីថ្មដ៏ធំមួយ ប៉ុន្តែបន្ទប់ត្រូវបានគេបន្ថែមនៅទីនេះបន្តិច នៅទីនោះបន្តិចរហូតទាល់តែមានកំពស់ជាច្រើនជាន់ ហើយវាមើលទៅដូចជាបត់បែនច្រើនណាស់ហាក់ដូចជាផ្ទះនេះត្រូវបានធ្វើឡើងដោយប្រើវេទមន្ត (ដែលហេរីបានរំលឹកខ្លួនឯងថា វាប្រហែលជាអញ្ចឹងហើយ)។ បំពង់ផ្សែងបួនប្រាំត្រូវបានគេដាក់បន្ថុបលើដំបូលផ្ទះពណ៌ក្រហម។ ផ្លាកសញ្ញាផ្ទៀងម្ខាងដែលជាប់នឹងដីជិតផ្លូវចូលអានថា "ប៊ូរ៉ូ"។ នៅជុំវិញទ្វារមុខផ្ទះមានស្បែកជើងឃ្លុបរញ៉េរញ៉ៃជាច្រើន ហើយនិងថ្លាងដំច្រេះចាប់មួយ។ កូនមាន់ពណ៌ត្នោតជាត់ៗជាច្រើនកំពុងតែកកាយដីនៅជុំវិញធ្លាផ្ទះ។

- វាមិនល្អណាស់ណានោះទេ- រ៉ុនបានស្រដី។

- វាល្អណាស់- ហេរីបាននិយាយយ៉ាងរីករាយ ដោយគិតទៅដល់មហារិចីប្រាយវេដដ្រាយ។

ពួកគេបានចេញពីឡាន។

- ឥលូវ យើងនឹងទៅជាន់លើយ៉ាងស្ងៀមស្ងាត់ជាទីបំផុត- ហ្វ្រេដបានស្រដី - ហើយរង់ចាំឲ្យម៉ាក់ហៅពួកយើងញ៉ាំអាហារពេលព្រឹក។ បន្ទាប់មករ៉ុន ឯងចុះមកជាន់ក្រោមហើយនិយាយថា "ម៉ាក់ មើលហ្ន៎! នរណាគេមកទាំងព្រលប់ហ្នឹង!" គាត់នឹងរីករាយដែលបានជួបហេរី ហើយនិងគ្មាននរណាម្នាក់ដឹងថាយើងបានបង្ហោះឡាននោះទេ។

- ត្រូវហើយ- រ៉ុនបាននិយាយ។ -ឲ្យលឿនឡើង ហេរី ខ្ញុំដេកនៅ...

ទឹកមុខរ៉ុនបានប្រែទៅជាពណ៌បៃតងស្រងាត់ដ៏គួរឲ្យខ្លាច ភ្នែករបស់វាសម្លឹងជាប់ទៅនឹងផ្ទះ។ បីនាក់ទៀតបង្វិលខ្លួនបែរមកមើលដែរ។

អ្នកស្រីវីស្លីកំពុងតែដើរដូចចលនាទ័ពកាត់ធ្លា ធ្វើឲ្យកូនមាន់ភ័យរត់បែកខ្ញែកអស់ ហើយបើគិតដល់ថាគាត់ជា ស្ត្រីម្នាក់រាងទាប មាឌធាត់ និងទឹកមុខប្រកបដោយសន្តានចិត្ត មិននឹកស្មានថាពេលនេះគាត់មើលទៅដូចជាខ្លាបញ្ចេញចង្កូមអ្វីម្លេះទេ។

- តែប៉ុណ្ណេះចប់ហើយ!- ហ្វ្រេដបានស្រដី។

- អូ! ច្បាស់ជាស្លាប់មិនខានឡើយ- ចចបាននិយាយ។

អ្នកស្រីវីស្លីបានមកឈរស្មៀមនៅពីមុខពួកគេ ដៃរបស់គាត់ដាក់លើត្រគាករបស់គាត់ សម្លឹងមើលពីមុខម្នាក់ម្តងៗ។ គាត់កំពុងតែស្លៀកសំពត់ការពារប្រលាក់លំអដោយផ្កាដោយមានចង្កឹះវេទមន្តលៀនចេញពីហោប៉ៅ។

- អញ្ចឹង- គាត់បានស្រដី។

- អរុណសួស្តី ម៉ាក់- ចចបាននិយាយ ដោយគិតថាវានឹងមិនអីនោះទេ។

- តើឯងមិនដឹងថាម៉ាក់បារម្ភពីឯងយ៉ាងណាទេ?- អ្នកស្រីវីស្លីបានស្រដីខ្សឹបៗប្រកបដោយគ្រោះថ្នាក់។

- សុំទោស ម៉ាក់ ប៉ុន្តែមើលទៅ យើងត្រូវតែ...

កូនប្រុសរបស់អ្នកស្រីទាំងបី មានកំពស់ខ្ពស់ជាងគាត់ទៅទៀត ប៉ុន្តែពួកគេត្រូវតែរួញបន្ទាបខ្លួនខណៈពេលដែលកំហឹងរបស់គាត់បានធ្វើឲ្យពួកគេបាក់ស្បាត។

- គ្រែទទេស្អាត! គ្មានសារ! បាត់ឡាន...អាចត្រូវក្រឡាប់...ត្រូវព្រួយចិត្តបារម្ភនឹងពួកឯង...តើឯងមានខ្វល់ទេ?...មិនដែលទេ ម៉ាក់ប្រាកដជាត្រូវព្រួយចិត្តស្លាប់ដោយសារតែពួកឯងហ្នឹងហើយ...ចាំប៉ាឯងមកផ្ទះវិញនឹងដឹងដៃគ្នាហើយ យើងមិនដែលមានបញ្ហាបែបនេះពីប៊ីល រឺឆាលី រឺក៏ពើរស៊ីនោះទេ...

- ពើរស៊ីល្អរហូត- ហ្វ្រេដបានរអ៊ូ។

- បើឯងអាចរៀនសូត្របានមួយចំនែកពីពើរស៊ីនោះ ទុកថាប្រពៃណាស់ហើយ!- អ្នកស្រីវីស្លីបានស្រែក ដោយរុញម្រាមដៃមួយទៅលើទ្រូងរបស់ហ្វ្រេដ។ - ឯងអាចស្លាប់ ឯងអាចត្រូវគេមើលឃើញ ឯងអាចធ្វើឲ្យប៉ារបស់ឯងបាត់បង់ការងារ...

វាហាក់ដូចជាបន្តទៅអស់ជាច្រើនម៉ោង។ អ្នកស្រីវីស្លីបានស្រែករហូតទាល់តែខ្លួនគាត់ស្អកកមុនពេលដែលគាត់បែរទៅរកហេរី ដែលបានដើរថយក្រោយ។

- មីងពិតជារីករាយណាស់ដែលបានជួបឯង ហេរី ក្មួយសម្លាញ់- គាត់បានស្រដី - ចូលមកក្នុង ហើយស្រស់ស្រូបអាហារពេលព្រឹកខ្លះទៅ។

គាត់បានបែរ ហើយដើរត្រលប់ទៅក្នុងផ្ទះ ហើយហេរីបានដើរតាមគាត់ ក្រោយពីសម្លឹងយ៉ាងគួរឲ្យខ្លាចដាក់រ៉ុន ដែលបានងក់ក្បាលយ៉ាងពេញចិត្តពេញថ្លើម។

ផ្ទះបាយមានសភាពតូច ហើយពិតជាទើសទែងមែន។ មានតុ និងកៅអីធ្វើពីឈើដែលបានដុសលាងរួចស្អាត នៅចំកណ្តាល ហើយហេរីបានអង្គុយចុះលើគែមកៅអីរបស់វា សម្លឹងមើលជុំវិញ។ វាមិនដែលនៅក្នុងផ្ទះវេទគូពីមុនមកទេ។

នាឡិកានៅលើជញ្ជាំងទល់មុខវាមានតែទ្រនិចមួយតែប៉ុណ្ណោះ ហើយគ្មានលេខឡើយ។ សរសេរនៅគែមនោះគឺដូចជា "ពេលឆុងតែ" "ពេលឲ្យចំណីមាន់" និង "ឯងយឺតពេលហើយ"។ សៀវភៅត្រូវបានគរជាបីគំនរនៅលើជើងក្រានគ្រួះ សៀវភៅទាំង

នោះមានចំណងជើងដូចជា ដាក់វេទមន្តលើនរនីតរបស់អ្នក ការដាក់វេទមន្តក្នុងការដុតនំប៉ុង និងការរៀបចំអាហារជប់លៀងក្នុងពេលមួយនាទី...វាជាវេទមន្ត! ហើយបើហេរីស្តាប់មិនច្រលំទេ វិទ្យុកញ្ចាស់ដែលនៅជាប់នឹងស្នូកទឹកបានផ្សាយថា កម្មវិធីបន្ទាប់គឺ "ម៉ោងវេទមន្ត ជាមួយនឹងតារាចំរៀងវេទគូដ៏មានប្រជាប្រិយភាព យិលេសទីណា វ៉ាបិក"។

អ្នកស្រីវីស្លីកំពុងតែដើររអ៊ូរទាំជុំវិញ ចំអិនអាហារពេលព្រឹកដោយធ្វេសប្រហែសបន្តិចបន្តួច ថែមទាំងចោលនូវទឹកមុខដ៏អាក្រក់ដាក់កូនៗរបស់គាត់ខណៈពេលដែលគាត់គ្រវែងសាច់ក្រកទៅក្នុងខ្ទះចៀន។ ម្តងម្កាល គាត់បានរអ៊ូរទាំនូវពាក្យសម្តីដូចជា "មិនដឹងជាពួកឯងកំពុងតែគិតអ្វី" និង "ស្ទើរតែមិនជឿសោះ"។

- មីងមិនបានថាឲ្យឯងទេ ក្មួយសម្លាញ់- គាត់បានអះអាង ដោយដាក់សាច់ក្រកប្រាំបីប្រាំបួនទៅលើចានរបស់វា។ - អស៍សឺ និងខ្ញុំក៏ព្រួយបារម្ភអំពីឯងណាស់ដែរ។ ទើបតែយប់មិញទេ ដែលយើងកំពុងតែនិយាយគ្នាថា យើងនឹងមកយកឯងដោយផ្ទាល់ប្រសិនបើឯងមិនបានសរសេរសំបុត្រតបមកវិញនៅថ្ងៃសុក្រនោះទេ។ ប៉ុន្តែពិតមែន- (ឥលូវគាត់កំពុងតែបន្ថែមពងទាចៀនបីគ្រាប់ទៀតដាក់ចានរបស់វា) - ការបង្ហោះឡានខុសច្បាប់ឆ្លងកាត់ប្រទេស...អាចមាននរណាម្នាក់មើលឯងឃើញបាន...

គាត់បានរលាស់ចង្កឹះវេទមន្តសំដៅចាននៅក្នុងស្នូកទឹក ដែលចាប់ផ្តើមលាងសម្អាតដោយឯងៗ លឺសូរក្លិកៗយ៉ាងថ្នមៗនៅពីក្រោយ។

- យប់មិញមានពពកច្រើនណាស់ ម៉ាក់!- ចចបានស្រដី។

- បិទមាត់ទៅពេលដែលឯងកំពុងតែញ៉ាំ!- អ្នកស្រីវីស្លីនិយាយម៉ាត់ៗ។

- ពួកគេបានបង្អត់អាហារហេរីណា៎ ម៉ាក់!- ចចបានស្រដី។

- ហើយឯងក៏អញ្ចឹងដែរ!- អ្នកស្រីវីស្លីបាននិយាយ ប៉ុន្តែសម្តីនេះហាក់ដូចជាទន់បន្តិចដែលគាត់បានចាប់ផ្តើមកាត់នំប៉ុងឲ្យហេរី ហើយដាក់ប៊ឺរឲ្យវា។

នៅពេលនោះ ស្រាប់តែមានរឿងហេតុតូចមួយកើតឡើង។ រូបរាងមនុស្សសក់ក្បាលពណ៌ក្រហមស្លៀកសម្លៀកបំពាក់ដ៏វែងមួយ ដែលបានលេចឡើងនៅក្នុងផ្ទះបាយ បានផ្តល់នូវសម្រែកដ៏តូចមួយ ហើយបានរត់ចេញទៅម្តងទៀត។

- គឺជីននី- រ៉ុនបានស្រដីក្នុងសម្លេងទាបមួយទៅកាន់ហេរី។ - ប្អូនស្រីរបស់ខ្ញុំ។ នាងនិយាយពីឯងពេញមួយរដូវក្តៅទៅហើយ។

- មែនហើយ នាងចង់បានហត្ថលេខារបស់ឯងខ្លាំងណាស់ ហេរី- ហ្វ្រេដបានសើចស្ញេញ ប៉ុន្តែវាបានមើលឃើញភ្នែកម្តាយរបស់វា ហើយអោនមុខចុះទៅលើចានរបស់វាវិញដោយគ្មានស្តីមួយម៉ាត់។ គ្មានអ្វីទៀតដែលត្រូវនិយាយទេរហូតដល់ចានទាំងបួនត្រូវស្អាត ដែលចំនាយពេលយ៉ាងខ្លីដ៏គួរឲ្យភ្ញាក់ផ្អើល។

- អ៊ា! ខ្ញុំនឿយហត់ណាស់- ហ្វ្រេដបានស្ងាប ដោយទម្លាក់កាំបិត និងសមរបស់វាជាលើកចុងក្រោយ។ - ខ្ញុំគិតថាខ្ញុំនឹងទៅដេក ហើយ...

- ឯងនឹងមិនទៅដេកទេ- អ្នកស្រីវីស្លីបាននិយាយម៉ាត់ៗ។ - វាជាកំហុសរបស់ឯងដែលឯងអត់ដេកពេញមួយយប់។ ឯងនឹងទៅបណ្តេញពួកមនុស្សកន្លើចេញពីសួនច្បារឲ្យម៉ាក់ ពួកវាកំពុងតែបង្ករឿងរំខានម្តងទៀតហើយ។

- អូ! ម៉ាក់...

- ហើយមានឯងទាំងពីរនាក់ទៀត- គាត់បានស្រដី ដោយសម្លឹងមើលរ៉ុន និងហ្វ្រេដ។ - ក្មួយអាចទៅដេកបាន ក្មួយសម្លាញ់- គាត់បានបន្ថែមទៅហេរី។ - ឯងមិនបានស៊ុមគ្រលុំជាមួយពួកគេក្នុងការបង្ហោះឡានកញ្ច្រាស់នោះទេ។

ប៉ុន្តែហេរី ដែលមានអារម្មណ៍ថាស្វាងទាំងស្រុងហើយនោះ បាននិយាយយ៉ាងរហ័ស - ខ្ញុំនឹងជួយរ៉ុន ខ្ញុំមិនដែលឃើញការបណ្តេញពួកមនុស្សកន្លើនោះទេ...

- ក្មួយពិតជាចិត្តល្អមែន ក្មួយសម្លាញ់ ប៉ុន្តែវាជាការងារធុញទ្រាន់ណាស់- អ្នកស្រីវីស្លីបានស្រដី។ - ឥលូវ ចាំមើលថាតើឡក់ហាតនិយាយអ្វីខ្លះចំពោះប្រធានបទនេះ។

ហើយគាត់បានទាញសៀវភៅដ៏ធ្ងន់មួយពីគំនរសៀវភៅនៅលើជើងក្រានគ្រួ។ ចចបានរអ៊ូរទាំ។

- ម៉ាក់ យើងដឹងថាត្រូវធ្វើយ៉ាងម៉េចដើម្បីបណ្តេញពួកមនុស្សកន្លើចេញពីសួនច្បារហើយ។

ហេរីបានមើលទៅលើក្របសៀវភៅរបស់អ្នកស្រីវីស្លី។ សរសេរនៅលើក្របនោះជាអក្សរពណ៌មាសភ្លឺផ្លេកគឺជាពាក្យ "លំនែនាំរបស់ ហ្គីលដឺរ៍យឡក់ហាត ចំពោះរបស់របរក្នុងផ្ទះដែលចង្រៃ"។ មានរូបថតដ៏ធំមួយនៅក្របមុខ របស់វេទគូដ៏សង្ហាម្នាក់ដោយមានសក់ពណ៌ទង់ដែងបក់រវិចៗ ហើយនិងភ្នែកពណ៌ខៀវថែងចាំង។ វេទគូ ដែលហេរីគិតថាជាហ្គីលដឺរ៍យ ឡក់ហាតនោះ បានបន្តព្រិចភ្នែកយ៉ាងឈ្លើយដាក់ពួកគេទាំងអស់គ្នា។ អ្នកស្រីវីស្លីបានញញឹមយ៉ាងរីករាយដាក់គាត់។

- អូ! គាត់ពិតជាអស្ចារ្យណាស់- គាត់បានស្រដី - គាត់ដឹងពីរបស់របរចង្រៃៗក្នុងផ្ទះរបស់គាត់ ល្អ វាជាសៀវភៅដ៏អស្ចារ្យមួយ...

- ម៉ាក់យល់ថាគាត់គួរឲ្យទាក់ទាញ- ហ្វ្រេដបាននិយាយខ្សឹបៗ ដែលស្ទើរតែមិនអាចឮបាន។

- កុំនិយាយមិនទំនងពេក ហ្វ្រេដ- អ្នកស្រីវីស្លីបានស្រដី ថ្ពាល់របស់គាត់ប្រែពណ៌ផ្កាឈូក។ - ល្អ ប្រសិនបើឯងគិតថាឯងដឹងច្រើនជាងឡក់ហាតនោះ ឯងទៅធ្វើការចុះ ហើយច្បាស់ជារឿងហើយប្រសិនបើមានមនុស្សកន្លើតែម្នាក់នៅក្នុងសួនច្បារនោះនៅពេលដែលម៉ាក់ចេញទៅក្រៅពិនិត្យមើល។

ដោយស្ងាប និងរអ៊ូរទាំ ក្រុមវីស្លីបានដើរទៅក្រៅដោយមានហេរីនៅពីក្រោយពួកគេ។ សួនច្បារនោះមានទំហំធំ ហើយ នៅក្នុងភ្នែករបស់ហេរី សួនច្បារនោះពិតជាសក្តិសមណាស់។ គ្រួសារឌឺស្លីមិនចូលចិត្តសួនច្បាររបៀបនេះទេ...មានរុក្ខជាតិដែលឥតបានការជាច្រើន និងស្មៅដែលត្រូវការកាត់ចេញ...ប៉ុន្តែមានដើមឈើដែលមានថ្នាំងច្រើននៅជុំវិញជញ្ជាំងទាំងអស់ រុក្ខជាតិដែលហេរីមិនដែលបានឃើញលូតចេញពីសួនផ្ការ ហើយនិងត្រពាំងដ៏ធំមួយដែលពោរពេញទៅដោយកង្កែប។

- ពួកលោកិយក៏មានពួកមនុស្សកន្លើក្នុងសួនច្បារដែរ ពួកឯងដឹងទេ- ហេរីបានប្រាប់រ៉ុនខណៈពេលដែលពួកគេឆ្លងកាត់ធ្លាស្មៅ។

- មែនហើយ ខ្ញុំបានឃើញរបស់ទាំងនោះហើយ ដែលគេហៅថាពួកមនុស្សកន្លើនោះ- រ៉ុនបាននិយាយ ដោយអោនក្បាលអើតមើលទៅក្នុងគុម្ពផ្កាភីអូនី។ - ដូចជាលោកតាណូអែលតូចកន្ទាត់ដែលមានកាន់ដងសន្ទូចហ្នឹងហ្អី..

មានសម្លេងប្រវាយប្រតប់គ្នាដ៏ថ្លង់គួរឲ្យសាហាវមួយ គុម្ពផ្កាភីអូនីក៏ញ័រ ហើយរ៉ុនក៏ងើបខ្លួនត្រង់ឡើង។ - នេះជាមនុស្សកន្លើមួយក្បាល- វាស្រដីយ៉ាងម៉ត់ចត់។

- លែងខ្ញុំ! លែងខ្ញុំ!- មនុស្សកន្លើនោះបានបន្លឺសូរញ៉េកៗ។

វាពិតជាមិនដូចលោកតាណូអែលអ្វីបន្តិចសោះឡើយ។ វាមានរាងតូច ហើយមើលទៅដូចជាស្បែកសត្វ ដោយមានក្បាលទំពែក និងពកដ៏ធំមួយពិតជាដូចដំឡូងបារាំងណាស់។ រ៉ុនបានកាន់សត្វនោះឲ្យនៅឆ្ងាយអស់មួយដៃ ខណៈពេលដែលវាខំប្រឹងរើបម្រះចេញដោយប្រើជើងតូចៗដូចស្នែងរបស់វា។ រ៉ុនបានចាប់វាយ៉ាងតឹងជុំវិញកជើងហើយសំយុងក្បាលវាចុះក្រោម។

- នេះហើយជាអ្វីដែលឯងត្រូវធ្វើ- វាបានស្រដី។ វាបានលើកមនុស្សកន្លឿនោះឡើងខ្ពស់ផុតលើក្បាលរបស់វា ("លែងខ្ញុំ!") ហើយចាប់ផ្ដើមគ្រវីយ៉ាងខ្លាំងដូចជាគ្រវីខ្សែ។ ដោយមើលឃើញទឹកមុខស្រឡាំងកាំងរបស់ហេរី រ៉ុនក៏បន្ថែមៈ

- ពួកវាអត់ឈឺទេ...ឯងត្រូវតែធ្វើឲ្យពួកវាវិលមុខខ្លាំង អញ្ចឹងពួកវាមិនអាចរកឃើញផ្លូវត្រលប់ទៅរន្ធរបស់វាទៀតទេ។

វាក៏ព្រលែងកជើងរបស់មនុស្សកន្លឿនោះ វាហោះម្ភៃហ្វីតទៅក្នុងខ្យល់ ហើយធ្លាក់ចុះមកវិញដោយបន្លឺសូរក្ដូកនៅក្នុងទីវាលកន្លែងដើមឈើដុះជាជួរ។

- ពិតជាគួរឲ្យអាណិតមែន- ហ្វ្រេដបានស្រដី។ - ខ្ញុំហ៊ានភ្នាល់ថាខ្ញុំអាចចាប់បានរបស់ខ្ញុំនៅជង្គត់ឈើខាងណោះ។

ហេរីបានស្វែងយល់យ៉ាងឆាប់រហ័សថាមិនត្រូវមានអារម្មណ៍សោកស្ដាយចំពោះមនុស្សកន្លឿនោះទេ។ វាបានសម្រេចចិត្តថានឹងទម្លាក់អាទីមួយដែលវាចាប់បានលើដើមឈើដែលដុះជាជួរ ប៉ុន្តែមនុស្សកន្លឿនោះ ដែលមើលទៅដូចជាខ្សត់ខ្សោយទេ ស្រាប់តែបានពន្លិចធ្មេញមុតដូចប្រដាប់កោរពុកមាត់របស់វាទៅក្នុងម្រាមដៃរបស់ហេរី ហើយមានការលំបាកខ្លាំងណាស់ទំរាំតែរលាស់វាចេញបាន រហូតទាល់តែ...

- អស្ចារ្យមែន ហេរី...វាប្រាកដជាហាសិបហ្វីតហើយ...

មិនយូរប៉ុន្មាន ផ្ទៃមេឃទាំងមូលពោរពេញទៅដោយមនុស្សកន្លឿដែលកំពុងតែហោះ។

- ឃើញទេ ពួកវាមិនសូវឆ្លាតទាល់តែសោះ- ចចបាននិយាយ ដោយចាប់បានមនុស្សកន្លឿបួនប្រាំក្នុងពេលតែមួយភ្លែតសោះ។ - ពេលដែលពួកវាដឹងថាការបណ្ដេញពួកវាចេញកំពុងតែកើតឡើងហើយ វាក៏លើកគ្នាទាំងហ្វូងដើម្បីមកមើល។ ឯងនឹងគិតថាឥលូវ ពួកវាទទួលបានមេរៀនហើយ។

មិនយូរប៉ុន្មានហ្វូងមនុស្សកន្លឿនៅក្នុងទីវាលបានចាប់ផ្ដើមដើរចេញទៅឆ្ងាយជាជួរៗ ព្រមទាំងញាក់ស្មាតូចៗរបស់ពួកវាធ្វើដូចឆ្ងល់។

- ពួកវានឹងត្រលប់មកវិញ- រ៉ុនបានស្រដី ខណៈពេលដែលពួកគេសម្លឹងមើលពួកមនុស្សកន្លឿ ដែលបាត់ខ្លួនទៅក្នុងដើមឈើដែលដុះជាជួរនៅទីវាលម្ខាងទៀត។ - ពួកវាចូលចិត្តនៅទីនេះ ... ប៉ាចិត្តទន់ដាក់ពួកវាពេកហើយ គាត់គិតថាពួកវាគួរឲ្យអស់សំណើច...

ស្រាប់តែក្រោយមក ទ្វារមុខផ្ទះក៏បិទយ៉ាងខ្លាំង។

- គាត់ត្រលប់មកវិញហើយ!- ចចបាននិយាយ។ - ប៉ាមកផ្ទះវិញហើយ!

ពួកគេប្រញាប់ប្រញាល់រត់កាត់តាមសួនច្បារ ហើយចូលទៅក្នុងផ្ទះវិញ។

លោកវីស្លីបានអង្គុយលើកៅអីក្នុងផ្ទះបាយដោយដោះវ៉ែនតាចេញ ហើយបិទភ្នែករបស់គាត់។ គាត់គឺជាបុរសស្គមម្នាក់ដែលចាប់ផ្ដើមទំពែកក្បាល ប៉ុន្តែសរសៃសក់បន្តិចបន្តួចដែលគាត់មាន ពណ៌ក្រហមដូចជាកូនៗគាត់អញ្ចឹងដែរ។ គាត់កំពុងតែស្លៀករ៉ូបធ្វើដំនើរពណ៌បៃតងវែងមួយដែលពេញដោយធូលី។

- យប់អ៊ីន- គាត់និយាយតិចៗ ដោយរាវរកប៉ាន់តែខណៈពេលដែលពួកគេទាំងអស់អង្គុយចុះនៅជុំវិញគាត់។ - ការវាយប្រហារលើកទីប្រាំបួនហើយ។ ទីប្រាំបួន! ហើយតាកញ្ចាស់ម៉ាន់ដាន់ហ្គាស ហ្វ្លិតឆីរនោះព្យាយាមដាក់អាគមមកលើខ្ញុំនៅពេលដែលខ្ញុំបែរខ្នង...

លោកវីស្លីបានផឹកតែមួយក្អឹក ហើយក៏ដកដង្ហើមធំ។

- មានរកអ្វីឃើញទេ ប៉ា?- ហ្វ្រេដបាននិយាយដោយចង់ដឹង។

- អ្វីដែលប៉ារកឃើញគឺជាកូនសោទ្វារដែលកំពុងតែរួញតូចពីរបី និងកំសៀវយ៉ាងមុតមួយ- លោកវីស្លីបានស្ងាប។ - ទោះបីជាយ៉ាងណាក៏ដោយ មានរបស់សាហាវៗស្អាតៗមួយចំនួនដែលមិនមែនត្រូវផ្នែកនាយកដ្ឋានរបស់ប៉ា។ ម៉ិតលេកត្រូវបានគេយកចេញទៅសួរចម្លើយអំពីសំពោតស្បូវយ៉ាងចម្លែកមួយចំនួន ប៉ុន្តែអ្នកទទួលបន្ទុកខាងចំណោទសួរ គឺជាគណៈកម្មាធិការផ្នែកវេទមន្តពិសោធឯណោះទៅវិញទេ អរគុណព្រះជាម្ចាស់...

- ហេតុអ្វីបានជានរណាទៅខ្វល់ខ្វាយធ្វើឲ្យសោទ្វាររួញតូចធ្វើអ្វី?- ចចបាននិយាយ។

- ធ្វើឲ្យពួកលោកិយគ្នាខ្វល់ខ្វាយអត់អំពើ- លោកវីស្លីបានដកដង្ហើមធំ។ - លក់ឲ្យពួកគេនូវកូនសោដែលចេះតែរួញទៅរហូតដល់រលាយបាត់ អញ្ចឹងពួកគេមិនអាចរកវាឃើញនោះទេនៅពេលដែលពួកគេត្រូវការវា...ជាការពិតណាស់ វាពិតជាពិបាកក្នុងការដាក់ទោសនរណាម្នាក់ឲ្យប្រាកដណាស់ ពីព្រោះគ្មានពួកលោកិយណាសុខចិត្តឲ្យកូនសោរបស់គេចេះតែរួញនោះទេ...ពួកគេនឹងទទូចថាពួកគេកំពុងតែបាត់បង់វាបន្តិចម្តងៗ។ សូមប្រសិទ្ធិពរដល់ពួកគេចុះ ពួកគេសុខចិត្តនឹងទៅទោះជាដល់ទីណាក៏ដោយ ដើម្បីកុំឲ្យរវីរវល់នឹងរឿងវេទមន្ត ទោះជាវាកើតឡើងនៅចំពោះមុខពួកគេក៏ដោយ...ប៉ុន្តែចំនែកវត្ថុដែលក្រុមពួកយើងបានយកមកដាក់វេទមន្តនោះ ពួកឯងច្បាស់ជាមិនជឿឡើយថា...

- ដូចជាឡានរឺ?

អ្នកស្រីវីស្លីបានបង្ហាញខ្លួនឡើង ដោយកាន់ដែកឆ្កឹះរងើកភ្លើងដ៏វែងមួយដូចជាដាវ។ ភ្នែករបស់លោកវីស្លីក៏កន្ត្រាក់ឡើង។ គាត់បានសម្លឹងមុខប្រពន្ធរបស់គាត់បែបលាក់ពុតកំហុស។

- ឡ-ឡានឬ ម៉ូលី អូនសម្លាញ់?-

- ចាស អស៍ស៊ី ឡាន- អ្នកស្រីវីស្លីបានស្រដី ភ្នែករបស់គាត់បញ្ចេញពន្លឺភ្លឹបភ្លែត។ - ស្រមៃមើលថាមានវេទគូម្នាក់ទិញឡានកញ្ចាស់ដ៏ច្រេះចាប់មួយ ហើយប្រាប់ប្រពន្ធរបស់គាត់ថា គាត់គ្រាន់តែចង់យកវាទៅដាក់មួយឡែកដើម្បីមើលថាវាដំណើរការយ៉ាងម៉េចខ្លះ តែតាមការពិតគាត់កំពុងតែលួចដាក់វេទមន្តលើឡាននោះឲ្យវាចេះហោះសោះ។

លោកវីស្លីបានព្រិចភ្នែក។

- អឺ...អូនសម្លាញ់ បងគិតថាអូននឹងយល់ឃើញថាគាត់ម្នាក់នោះធ្វើដោយស្របច្បាប់បំផុត ទោះបីជា...អឺ...ប្រហែលជាប្រសើរជាង...អឺម..បើគាត់ប្រាប់ប្រពន្ធរបស់គាត់ពីការពិត...រឿងគ្រប់យ៉ាងវាមិនចេះតែដូចតាមការចែងនៅក្នុងច្បាប់នោះទេ អូននឹងយល់...តែបើកាលណាគាត់គ្មានចេតនានឹងបង្ហោះឡាននោះទេ រឿងដែលថាឡាននោះអាចហោះបានច្បាស់ជាមិន...

- អស៍ស៊ី វីស្លី បងច្បាស់ជានិយាយថារឿងគ្រប់យ៉ាងមិនដូចតាមអ្វីដែលសរសេរក្នុងច្បាប់ហើយ!- អ្នកស្រីវីស្លីបានស្រែក។ - ច្បាស់ណាស់ តាមទ្រឹស្តីនេះ បងនឹងអាចបន្តធ្វើការឥតប្រយោជន៍ជាមួយនឹងសំរាមពួកលោកិយទាំងនោះនៅក្នុងរោងជាងរបស់បង! ហើយប្រាប់បងឲ្យដឹងរឿងមួយចុះ ហេរីបានមកដល់នៅពេលព្រឹកនេះក្នុងឡានដែលបងគ្មានបំនងនឹងបង្ហោះនោះ!

- ហេរី?- លោកវីស្លីបានស្រដីទាំងមិនដឹងខ្យល់។ - ហេរីនរណាគេ?

គាត់សម្លឹងមើលជុំវិញ បានឃើញហេរី ហើយក៏លោតកញ្ឆេងឡើង។

- ព្រះជាម្ចាស់អើយ តើនេះរឺជាហេរី ផោតធ័រ? ពិតជារីករាយដែលបានជួបឯងណាស់ រ៉ុនបានប្រាប់ពួកយើងច្រើនណាស់អំពី...

- កូនប្រុសរបស់បងបានបង្ហោះឡាននោះទៅកាន់ផ្ទះរបស់ហេរី ហើយត្រលប់មកវិញកាលពីម្សិលមិញ!- អ្នកស្រីវីស្លីបានស្រែក។ - តើបងមានពាក្យអ្វីចង់និយាយទៀត ហ៎ាស?

- តើឯងពិតជាបានបង្ហោះឡានមែន?- លោកវីស្លីបានស្រដីដោយចង់ដឹងចង់ឮ។ - តើវាដំណើរការល្អទេ? ប៉ា...ប៉ាចង់មានន័យថា- គាត់បានអាក់អេួល ខណៈពេលដែលមានផ្កាភ្លើងភ្លឺព្រាតៗចេញពីក្រសែភ្នែករបស់អ្នកស្រីវីស្លី - នោះពិតជាមិនត្រឹមត្រូវទេក្មេងៗ...ពិតជាខុសមែន...

- ឲ្យពួកគាត់រវល់នឹងរឿងហ្នឹងចុះ- រ៉ុនបាននិយាយរអ៊ូរទាំដាក់ហេរី ខណៈពេលដែលអ្នកស្រីវីស្លីឡើងប៉ោងដូចជាសត្វសុនក។ - តោះ ខ្ញុំនឹងបង្ហាញបន្ទប់របស់ខ្ញុំដល់ឯង។

ពួកគេដើរលបៗចេញពីផ្ទះបាយ ហើយចុះទៅក្រោមច្រកផ្លូវចង្អៀតមួយ ទៅកាន់ជណ្តើរកាំមិនស្មើគ្នា ដែលកាច់ចុះកាច់ឡើងទៅលើតាមទ្រង់ទ្រាយផ្ទះនោះដែរ។ នៅកាំជណ្តើរទីបី ទ្វារមួយនៅចំហបន្តិច។ ហេរីបានប្រទះឃើញភ្នែកពណ៌ត្នោតដែលភ្លឺចិញ្ចាចមួយគូដែលសម្លឹងមើលមកវា មុនពេលដែលទ្វារនោះបិទដោយបន្លឺសម្លេងឮសូរគ្រឹប។

- ជីននី- រ៉ុនបាននិយាយ។ - ការអៀនខ្មាសរបស់នាងដូចជាប្លែកៗដល់ហើយ នាងមិនដែលបិទទ្វារតាមធម្មតានោះទេ...

ពួកគេឡើងកាំជណ្តើរពីរទៀតទំរាំពួកគេទៅដល់ទ្វារមួយដោយមានថ្នាំពណ៌របក និងមានសន្លឹកលោហធាតុនៅលើវាសរសេរថា "បន្ទប់របស់រ៉ូណាល់"។

ហេរីបានបោះជំហានចូលទៅក្នុង ក្បាលរបស់វាស្ទើរតែប៉ះនឹងពិតានដែលជ្រាលទៅហើយ ហើយបានព្រិចភ្នែក។ វាដូចជាការដើរចូលទៅក្នុងចង្ក្រានអញ្ចឹង៖ ស្ទើរតែគ្រប់អ្វីៗដែលនៅក្នុងបន្ទប់របស់រ៉ុនហាក់ដូចជាម្លប់ដើមក្រូចដ៏ស្អុកស្រមូមស្រមាមមួយអញ្ចឹង៖ កម្រាលពូក ជញ្ជាំង ហើយថែមទាំងពិតានទៀតផង។ បន្ទាប់មកហេរីបានដឹងថារ៉ុនបានគ្របស្ទើរតែគ្រប់អ៊ីងនៃក្រដាសបិតជញ្ជាំងរយីករយាកជាមួយនឹងប័ណ្ណក្រដាសនៃរូបមេធ្មប់ និងវេទគូប្រាំពីរដូចៗគ្នា សុទ្ធតែស្លៀករ៉ូបពណ៌ទឹកក្រូចទាំងអស់ កាន់ដងអំបោស ហើយបក់ដៃយ៉ាងស្វាហាប់។

- ក្រុមឃ្វីដឌីច្ចរបស់ឯងរឺ?- ហេរីបានស្រដី។

- ដឹ ឆាត់លី កាណុង- រ៉ុនបាននិយាយ ដោយចង្អុលទៅកម្រាលពូកពណ៌ទឹកក្រូច ដែលត្រូវបានលម្អដោយអក្សរ *Cs* ពណ៌ខ្មៅធំៗពីរ និងគ្រាប់កាំភ្លើងធំដែលកំពុងតែបង្ហើនល្បឿនមួយ។ - ទីប្រាំបួននៅក្នុងសម្ព័ន្ធ។

សៀវភៅវេទមន្តរបស់រ៉ុនត្រូវបានគរយ៉ាងគ្មានសណ្តាប់ធ្នាប់នៅជ្រុងម្ខាង ជាប់នឹងគំនររឿងរូបភាព ដែលសុទ្ធតែជាប្រភេទរឿង ដំណើរផ្សងព្រេងរបស់ម៉ាទីន មីកស៍ ពួកលោកិយឆ្កួតលីលា។ ចម្លឹះវេទមន្តរបស់រ៉ុនស្ថិតនៅលើកំពូលអាងត្រីដែលពោរពេញទៅដោយពងកង្កែបនៅលើទ្វារបង្អួច នៅជាប់នឹងកណ្តុរពណ៌ប្រផេះដ៏ធាត់របស់វា ស្កេបបឺរ ដែលកំពុងតែដេកនៅក្រោមចំណិតនៃពន្លឺព្រះអាទិត្យ។

ហេរីបានបោះជំហានទៅលើកញ្ចប់បៀរសាប់ដោយឯងៗនៅលើកម្រាល ហើយមើលចេញទៅក្រៅបង្អួចដ៏តូចនោះ។ នៅក្នុងទីវាលយ៉ាងឆ្ងាយខាងក្រោម វាអាចឃើញក្រុមពួកមនុស្សកន្ធៀកំពុងតែលបចូល ម្តងមួយៗ ត្រលប់ទៅកាន់ដើមឈើដែលដុះជាជួររបស់គ្រួសារវីស្លីវិញ។ បន្ទាប់មកវាក៏បែរទៅមើលរ៉ុន ដែលកំពុងតែសម្លឹងមើលវាយ៉ាងភ័យខ្លាច ហាក់ដូចជាកំពុងតែរង់ចាំនូវការបញ្ចេញគំនិតរបស់វា។

- វាតូចបន្តិចហើយ- រ៉ុនបានស្រដីយ៉ាងឆាប់រហ័ស។ - មិនដូចបន្ទប់ដែលឯងនៅជាមួយនឹងពួកលោកិយនោះទេ។ ហើយខ្ញុំស្ថិតនៅខាងក្រោមពួកមនុស្សកន្ធៀក្នុងបន្ទប់តូចក្រោមដំបូលផ្ទះ វាតែងតែបោកក្បាលនឹងបំពង់ ហើយថ្ងូរតែរហូតហ្នឹង...

ប៉ុន្តែហេរី ដែលញញឹមយ៉ាងអស់ពីចិត្តពីថ្លើម បាននិយាយថា៖

- នេះគឺជាផ្ទះដ៏ល្អបំផុតដែលខ្ញុំមិនដែលធ្លាប់នៅ។

ត្រចៀករបស់រ៉ុនប្រែជាពណ៌ផ្កាឈូក។